

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Трастового фонду з прав людини Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Переклад не є обов'язковим для Суду. Для додаткової інформації дивіться повний текст копірайту наприкінці цього документа.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційне повідомлення з юриспруденції Суду № 107

Квітень 2008 р.

Burden проти Сполученого Королівства - 13378/05

Рішення від 29.4.2008 [ВП]

Стаття 14

Дискримінація

Відсутність можливості для сестер, які проживають разом, отримати звільнення від податку на спадщину, на відміну від одного з членів подружжя або цивільного партнерства: *немає порушення*

Факти: Відповідно до Закону «Про оподаткування спадщини» від 1984 року, мав сплачуватись податок на спадщину в розмірі 40% вартості нерухомого майна покійного понад межу, встановлену річним бюджетом. Власність, яка переходила від померлого до його дружини чи «цивільного партнера» (поняття, запроваджене Законом «Про цивільне партнерство» від 2004 року, стосовно одностатевих пар, котре не передбачає членів сім'ї, які проживають разом) звільняється від цього податку. Заявниці – літні неодружені сестри, які прожили разом усе життя, протягом останніх 31 років у будинку, збудованому на землі, успадкованій від батьків, яким вони володіли спільно. Кожна з них склала заповіт, залишивши усю нерухомість іншій. Вони були стурбовані тим, що у випадку смерті однієї, інша буде змушена сплатити велику суму податку, на відміну від одного з членів подружжя або цивільного партнерства, і буде вимушена продати будинок, щоб сплатити цей податок.

У рішенні від 12 грудня 2006 року (див. Інформаційне повідомлення № 92) Палата Суду, чотирма голосами проти трьох, залишила відкритим питання, чи можуть заявниці стверджувати, що перебувають у становищі, подібному до одруженої пари або цивільного партнерства, і вирішили, що будь-яка різниця у ставленні була, в кожному випадку, розумно виправданою, оскільки держави мають у податковій сфері широку можливість розсуду.

Право: (а) Попередні зауваження

(i) *Статус потерпілих*: Велика Палата зауважила, що особа може стверджувати, що законодавство порушує її права, якщо ця особа належить до групи людей, яких це законодавство торкається безпосередньо. З огляду на вік, складені заповіти і цінність власності, якою кожна володіє, заявниці встановили, що існує реальний ризик того, що у недалекому майбутньому одна з них буде змушена сплатити значний податок на спадщину, отриману від сестри. За таких обставин, вони могли стверджувати, що є потерпілими (від) стверджувано дискримінаційного ставлення.

(ii) *Вичерпання національних засобів*: Уряд стверджував, що заявниці, котрі ще не мали сплачувати жодного податку на спадщину, могли б звернутись до національних судів, відповідно до Закону «Про права людини», аби отримати декларацію, що згадане законодавство несумісне із захищеним Конвенцією правом. Велика Палата зауважила, що така декларація надала б відповідному урядовому міністру повноваження на внесення поправок до правової норми, яка спричиняє порушення. Проте, хоча досі в усіх справах, у яких декларація про несумісність ставала остаточною, вживались заходи зі зміни законодавства, яке спричиняє порушення, поки зарано стверджувати, що така процедура надає ефективний засіб. Тим не менше, це не виключає, що можливість практики внесення поправок до законодавства після декларації про несумісність колись у майбутньому стане такою певною, що створить зобов'язання. За таких обставин, якщо ефективний засіб не вимагатиме відшкодування шкоди, заявниці перед зверненням до Суду були б зобов'язані спочатку вичерпати такий засіб.

Висновок: заперечення відхилене (одноголосно).

(b) *Щодо суті*: Стосунки між сестрами і братами були якісно іншого характеру, ніж у одруженій парі або між одностатевими цивільними партнерами, відповідно до Закону «Про цивільне партнерство». Сама суть зв'язку між сестрами і братами полягає у кровній спорідненості, тоді як однією з визначальних характеристик шлюбу або союзу за Законом «Про цивільне партнерство» була заборона близької спорідненості. Те, що заявниці вирішили прожити разом протягом усього дорослого життя, не змінює цієї суттєвої різниці між цими двома видами стосунків. Шлюб надає спеціальний статус тим, хто його укладає, а цивільне партнерство породжує правові стосунки, передбачені Парламентом у такий спосіб, аби якомога ближче відповідати шлюбу. Правові наслідки, які пари як у шлюбі, так і у цивільному партнерстві однозначно і усвідомлено вирішують брати на себе, запроваджують вид стосунків, відмінний від інших форм співмешкання. Вирішальним є не тривалість чи солідарний характер стосунків, а існування публічного зобов'язання, котре тягне за собою сукупність прав і обов'язків договірною характеру. Відсутність такої юридично обов'язкової угоди між заявницями робила їхні стосунки співмешкання, попри їхню значну тривалість, фундаментально відмінними від стосунків у шлюбі або пари у цивільному партнерстві. Отже, дискримінації не було.

Conclusion: немає порушення (п'ятнадцятьма голосами проти двох).

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад підготовлено на замовлення і за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду і Суд також не несе відповідальності за його якість. Переклад можна завантажити з електронної бази рішень (HUDOC) Європейського Суду з прав людини (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-якої іншої бази, в якій його розміщено з дозволу Суду. Копіювання тексту перекладу допускається в некомерційних цілях за умови наведення повної назви справи, разом із вищенаведеним повідомленням про авторські права та посиланням на Цільовий фонд «Права людини». З питань, пов'язаних з наміром використати ту чи іншу частину цього перекладу в комерційних цілях, прохання звертатися за адресою publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.